

Skärtorsdagens kvällsmässa 2024

När vi ikväll samlas för att börja vår vandring med Jesus fram till korset, måste vi också rena vår intention och fråga oss om vi verkligen är beredda att följa honom efter till det bittra slutet. När allt är trevligt och behagligt är det lätt att följa med honom, men när det blir tungt och väcker motstånd drar många sig undan. Vi ser att även Jesu samtida lärjungar hade svårt att bli kvar hos honom, när förföljelse och hat mötte deras Herre och de själva sattes på prov. Samtidigt vet vi att det är just när vi möter motstånd för vår tros skull, som vi kan stärkas och få ny kraft om vi öppnar oss för den helige Ande. Jag hör ibland att unga katoliker säger att de får höra nedsättande omdömen om sin kristna, katolska tro i skolan, ja, också från sina lärare. Det är naturligtvis beklagligt att man missbrukar sitt uppdrag på detta hemska sätt. Men det kan ändå – genom Guds försyn – bli till hjälp och göra en ung människa medveten om att hon måste våga försvara sin tro och sin Gud när man sätts i fråga. Som kristna kan vi inte bara gå med strömmen och tycka och tänka precis som alla andra. Vi är kallade att efterfölja en Gud som har gjort sig fattig och föraktad, som har dött på korset av kärlek till oss alla.

De heliga dagar som vi nu får fira skall hjälpa oss att växa in i en allt djupare kärleksförening med vår lidande Herre Jesus Kristus. Vårt hårda hjärta måste tina upp och bli ett medlidsamt och medkännande hjärta. Vi får renas från vår synd och befrias från själviskhetens pansar som gör oss oberörda av de andras lidanden och svårigheter. Jesu lidande blir vårt lidande och vårt lidande blir hans. I nöden provas vännen, och det gäller verkligen för oss alla. Vill vi vara Jesu vänner då står vi trofast vid hans sida när lidandet bryter in med all sin kraft.

Jesus vet att vi är svaga som rö för vinden. Han vet att vi behöver hjälp och kraft för att hålla ut när vi sätts på prov och möter motstånd. Därför vill han ge oss den näring och föda vi behöver för att förbli trogna. Därför instiftar han eukaristin, där han ger sig själv till oss. Vi får ta emot hans förhärligade kropp och blod för att stärkas och få del av hans eget liv, hans egen kärlek. ”Låt oss ur detta sakrament få liv och kraft, så att vi fullkomnas i kärleken”, bad vi i mässans början. Varje gång vi tar emot eukaristin kan vi bli alltmer fullkomnade i kärleken, i Guds egen kärlek som ingjuts i oss. Då blir det oändligt mycket lättare att möta motstånd och hat. Då blir det helt naturligt att vi också älskar våra motståndare, ja, våra förföljare och bödlar. Det är ju det som är kännemärket på den äkta kristna kärleken. Att älska dem som älskar oss gör alla. Men den kristna kärleken är något större och djupare. Om vi skulle sätta saken på sin spets, skulle vi kunna säga att det är bra att vi får utstå hat och oförrätter, för det skall locka fram denna djupa och fullkomliga kärlek inom oss. Om det inte sker, ja, då måste vi verkligen fråga oss vad som är galet med oss och vår tro.

Eukaristin skall förvandla oss och fullkomna vår kärlek. Idag ser vi hur Jesus ger sina lärjungar ett underbart tecken på detta när han tvättar sina lärjungars fötter. Det är verkligen ett handfast tecken på kärlek, ja, vi skulle rentav se det som fotriktigt! Trötta, smutsiga och svettiga fötter är inte så behagliga, men att tvätta dem visar verkligen att vi har medkänsla med de andra. Och på Jesu tid var det snarare slavarnas uppgift att göra detta. Eukaristins gåva ger oss del av Jesu kärlek och förmår oss att göra allt för att visa vår nästa i hennes nöd och trångmål omsorg och godhet.

Eukaristin är ”det nya förbundets eviga offer” (kollektbön). Jesus har framburit sig själv som ett offer på korset för att instifta det nya förbundet. Det är detta offer som förblir sakramentalt närvarande och verksamt i eukaristin. Det blir en ingjuten inre kraft i oss, när vi tar emot eukaristin och låter oss förvandlas och helgas av detta sakrament. Då får det helt naturligt följder i oss. Vi får dela Jesu kärlek till alla människor, också till dem som är mot oss och mot honom. Vi drivs till kärlekens gärningar och finner vår glädje i att tjäna de andra och utge oss själva för deras bästa. Att tvätta smutsiga fötter blir ett sant nöje. Det som tidigare var oss motbjudande blir nu en glädje för oss. Tänk om vi varje gång vi får ta emot eukaristin tänker efter hur vi i ord och gärning skulle försöka uttrycka denna nåd. Vi får ett tillskott av Guds fullkomliga kärlek varje gång vi går till kommunionen.

Eukaristin är ”den gåva som förenar kyrkan i kärlekens gemenskap” (kollektbön). Kyrkan tar gestalt kring altaret. Människor av alla de slag förenas i kyrkans gemenskap och får lära sig att älska varandra med Jesu egen kärlek. Vår egen kärlek är ofta fattig och futtig, men genom eukaristin får vi näring och kraft att leva i kyrkans hjärta – som Thérèse av Jesusbarnet – och ta emot Jesu kärlek och sedan dela ut den till alla vi möter. Kyrkan, församlingen är en slags övningsplats där vi lär oss leva tillsammans i ömsesidig kärlek och tjänande. Där får vi styrka och uppmuntra varandra, så att vi sedan kan sprida denna kärlek och tro på den korsfäste Jesus utåt, till alla dem som hungrar och törstar efter sanning och barmhärtighet. Tänk om varje församling kunde bli en sådan övningsplats i kärlek som rustar oss till att evangelisera vår omgivning, där det finns många som innerst inne längtar efter det som bara Jesus Kristus kan ge.

”Jag har gett er ett exempel, för att ni skall göra som jag har gjort med er” (Joh 13:15), säger Jesus och så avslutas dagens evangelium. Eller rättare sagt så börjar det evangelium som har anförtrotts åt oss för att utföras. Evangeliet är inte bara ett vackert budskap som vi lite slött lyssnar till och sedan frestas att glömma bort. Evangeliet är vårt dagliga bröd som skall inspirera oss att göra det Jesus gjorde och säga det Jesus sade. Har vi verkligen öppnat oss för eukaristins nåd blir det självklart för oss att leva evangeliet och göra det synligt och hörbart.